

TEZAU LITURGIC
3 MAI

SLUJBA
SF. IERARH
PETRU,
EPISCOPUL
ARGOSULUI

ATENA, 2015

03 ΜΑΪΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΓΟΥΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἱστῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ', καὶ τοῦ Ἀγίου γ'. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἐν καρδίᾳ σου, τὴν μετοχὴν τῶν κρειπτόνων, μάκαρ εἰσδεξάμενος, θεῖον οἰκητήριον ὄντως γέγονας, τῆς σαρκὸς ἄπασαν, τὴν γεώδη ὕλην, ὥσπερ φόρτον τιναζάμενος, καὶ τὴν οὐράνιον Πόλιν περιῶν ἐν τῷ σώματι, παμμάκαρ αὐλιζόμενος, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἐντρυφόμενος, ἔτυχες τοῦ πόθου, Ἀγγέλοις διαιτώμενος σοφέ, καὶ Τρισηλίου Θεότητος, αἴγλη φωτιζόμενος.

Πόνοις τοῦ Κυρίου σου, προσομιλῶν κατὰ μόνας, καὶ αὐτῷ ἐνούμενος, θεωρίαν πράξεων βάσιν ἔσχηκας· τὸν γὰρ νοῦν ἄριστα, ὡς ποθῶν ἀστόργως, ἡγεμόνα ποιησάμενος, σαρκὸς καὶ πνεύματος, ὥσπερ χαλινῷ κατεδάμασας, τῇ σωφροσύνῃ Ἁγιε, καὶ δικαιοσύνῃ κοσμούμενος, φονήσῃ καὶ ἀνδρεία, καὶ ταύτης ἐπιδίφριος ἀρθεῖς, ὥσπερ Ἡλίας κατεῖληφας, χώρον τὸν οὐράνιον.

Ἔστης τῆς ἐφέσεως, μακαριώτατε Πέτρε, ὀρεκτῶν εὐράμενος, ὡς ἐπόθεις ἄριστα τὸ ἀκρότατον· τῷ Χριστῷ ζήσας γάρ, ἀλλ' οὐχὶ τῷ κόσμῳ, τῆς τε τούτου δόξης ἔτυχες, μάκαρ σκηνούμενος, ἔνδον ἀκηράτων λαμπόμενος, καὶ θρόνῳ τοῦ παντάνακτος, οἷα λειτουργὸς παριστάμενος· μέμνησο τῆς ποιμένης, τῆς σὴν ἦν ἐξεθρέψω μυστικῶς, καὶ τοῖς τῶν λόγων σου νάμασι, ταύτην ἐνεφόρησας.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη πανεύφημε Πέτρε, πηγάζει ἰάματα, καὶ ἡ ἁγία σου ψυχὴ, Ἀγγέλοις συνοῦσα ἀξίως ἀγάλλεται· ἔχων οὖν πρὸς Κύριον Ὅσιε παρρησίαν, καὶ μετὰ τῶν Ἀσωμάτων χορεύων ἐν οὐρανοῖς, Αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

*Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι'. 7)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ᾧ

τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι'.32)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγῇσει. Φῶς δικαίοις διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ

δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστης γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστὶν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλός ἐστιν ἀγαθή. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγῳ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν

ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξῃ με, τὸ εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Καὶ ὁδηγήσῃ με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξῃ με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαὶ αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'. 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος β'.

Τὸν ἐν σαρκὶ ἰσάγγελον βίον σου, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, ἱερεῖς καὶ μονάζοντες εὐλάνηθησαν· καὶ εὐσεβὴς λαὸς τῶν Ἀργείων, εὐφραίνεται καὶ σκιρτᾷ· Θεὸς γὰρ σε ἐδόξασεν, ὁ ὑπὸ σοῦ δοξασθεὶς· Ὁν νῦν ἡμῖν, ἐξιλέωσαι Πάτερ Ἀγιώτατε.

Ἦχος γ'.

Τὸν θρόνον τῆς ἱερωσύνης διτπῶς ἐκόσμησας Ὅσιε Πάτερ, ἀρετῇ τε καὶ τάξει· τῇ μὲν τῶν Ἀγγέλων ἐφάμιλλος γενόμενος, τῇ δὲ τὸν Χριστὸν ἐξεικόνισας· ἀλλὰ καὶ νῦν τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, σὺν παρρησίᾳ παριστάμενος, αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Ὡς ὅρος εὐσεβείας, καὶ κανὼν ἀρετῆς, πίστεως τε ἀκρίβειαν τοῖς ἔργοις δεικνύμενος, Πέτρε Ἱεράρχα, τῷ Θεῷ Πνεύματι, τοῖς Πατρᾷσιν ἐγχαραχθέντα ὅρον ἀγιώτατον, πνευματοκινήτως ἐκύρωσας, καὶ στήλην Ὁρθοδοξίας ἡμῖν παρέδωκας· ἀλλ' αἰτησαι Χριστὸν τὸν Θεόν, σὺν τοῖς σοῖς ἀγωνισταῖς καὶ στεφανίταις, ἀπαράτρωτον ταύτην τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἡμῶν διαφυλάττεσθαι, εἰς αἰῶνας αἰῶνος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τὸν τῶν Ἀργείων ἅπαντες σοφὸν ἱεράρχην τιμήσωμεν, τὸν πρᾶον καὶ εὐθύτατον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, καὶ τῆς οἰκουμένης τὸ καύχημα, τὸ λαμπρότατον σκεῦος τοῦ Πνεύματος, τὸν ποταμὸν τὸν

ἄει πλήρη τῶν θαυμάτων, εὐφημοῦντες λέγοντες·
χαῖρε πιστὲ οἰκονόμε τῆς χάριτος, δοχεῖον
διδασκαλίας ἀνεξάντλητον, ταμεῖον θησαυρισμάτων
ἀδαπάνητον, Ἀρχιερέων ἐγκαλλώπισμα, τῶν
Ὁρθοδόξων ἀγλάϊσμα, ἡ πέτρα τῆς εὐσεβείας ἡ
ἀκράδαντος· Πέτρε θειότατε, δεόμεθα ἄει ὑπὲρ ἡμῶν,
πρέσβευε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Σημειοφόρος ἐγένου διὰ τῆς πίστεως, καὶ ζηλωτὴς
τῆς θείας, μακαρίας Τριάδος, τὸ σῶμα μὴ φροντίζων
ὅλως τὸ σὸν, κακουχίαις βαλλόμενον, πόλιν Ἀργείων
διδάσκων μέχρι σοφῆς, κατελάμπρυνας τοῖς λόγοις
σου.

*Στ.: Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς
καρδίας μου σύνεσιν.*

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη συγκαλεῖ σήμερον, πᾶσαν
τὴν πόλιν Ἄργους, εὐσεβῶς ἐορτάσαι, καὶ ἄσαι τὴν σὴν
δόξαν ἣν ἐκ Θεοῦ, εἴληφας Πέτρε Ὅσιε, καὶ ἀμφιάσαι
τὸ κλέος μάκαρ τὸ πρὶν, τῇ πρεσβείᾳ σου θεόσοφε.

*Στ.: Οἱ ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ
οἱ Ὅσιοι Σου ἀγαλλιάσονται.*

Κατακοσμήσας τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους Ὅσιε,
θαυματουργίαις θείαις, αἷς τελεῖς καθ' ἐκάστην, ὥς
ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς
ποιμνης σου· νῦν ὑπαρχούσῃ δὲ ταύτῃ ἐν τοῖς δεινοῖς,
χορηγίαν ἐπιβράβευσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐκ ἔτι ἐπὶ τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, σκῆπτρα κομπάζει
ἡ πόλις τοῦ Ἄργους, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν ποιμαντικὴν ράβδον
τῆς σῆς θεοσόφου διοικήσεως αὐχεῖ, Ἱεραρχῶν
ἀγιώτατε Πέτρε· πρῶτον γὰρ Ἱεράρχην, καὶ πρέσβην
ἐκτήσατο, καὶ ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεὸν
ἀνατέθεικε· διὸ μὴ ἐπιλάθῃ αὐτῆς ἀκτινοβολούσης σε
μετὰ δακρύων· πιεζομένη γὰρ ὑπὸ πενίας, καὶ τῆς
δεινῆς δουλείας, κάμφθητι τοίνυν τοῖς στεναγμοῖς,
καὶ διὰ τάχους τὰς τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγὰς διάλυσον,
καὶ τῶν τοῦ βίου συμφορῶν ἐλευθέρωσον· ὅπως
χαρμοσύνως ὑμνήσῃ τὴν πανέορτον καὶ πάνσεπτον
μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Μέγαν εὔρατο.

Ὅλβον εὔρατο, πόλις Ἀργείων, σὲ ἐκτήσατο,
φρουρὸν προστάτην, ποιμενάρχης γὰρ Πάτερ
καθέστηκας, τῶν πολεμίων τὰ θράση κατάβαλε,
ἐπερχόμενα εἰς ἅει κατ' αὐτῆς Πέτρε Ὅσιε,
δυσπραγίας πάσης αὐτὴν ἀπάλλαξον, καὶ δώρησια
αὐτῇ, τὸ ἔτος εὐφρόσουνον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

*Μετὰ τὴν α' σιχολογίαν, Κάθισμα τῆς ἐορτῆς.
Μετὰ τὴν β' σιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας
πίστεως.*

Νέος γέγονας, Μωσῆς τοῖς ἔργοις, πλάκας πίστεως,
ἐπὶ τοῦ Ὁρους, τῆς μυστικῆς θεοφανείας δεξάμενος,
νομοθετήσας λαοῖς τὴν εὐσέβειαν, τοῦ τῆς Τριάδος
μυστηρίου θείοτατε, Πέτρε μακάριε· ὅθεν ἅπαντες,
τιμῶμεν τὴν μνήμην σου Ὅσιε, αἰτοῦντες διὰ σοῦ τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον,
Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.*

Ὡς θῦμα ἱερόν, σεαυτὸν προσενέγκας, οὐράνιον
Μονήν, ἐκληρώσω παμμάκαρ, Ἀγγέλοις χορεύων τε,
καὶ Ὅσις μακάριε, εὐφραινόμενος, χαρὰν τὴν
ἄληκτον Πέτρε· ὅθεν πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ
Δεσπότῃ, ῥυσθῆναι κολάσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.
Προκείμενον: *Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ
μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.*

Στ.: *Οἱ ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ
οἱ Ὅσιοι Σου ἀγαλλιᾶσονται.*

Εὐαγγέλιον Ἱεραρχικόν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τῶν Ἀποστόλων...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Τοὺς τελοῦντας τὴν πανσεβάσμιον ἑορτὴν σου,
λύτρωσαι παντοίων πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν Πέτρε
θειότατε.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς εἰς η', καὶ τοῦ Ἁγίου
εἰς στ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Ἀρχιερεῖα
Θεοῖο, μέγαν Πέτρον, ἔξοχα μέλπω.*

Ὁδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἀνακραθεὶς δι' ἀρετῶν ἀκρότητα τῷ ποθουμένῳ
Χριστῷ, καὶ τῆς Αὐτοῦ αἴγλης, μάκαρ ἐμφορούμενος,
καὶ νῦν κατοπτριζόμενος, τὸ ἀμήχανον κάλλος, τοῖς
ὕμνηταῖς σου κατάπεμψον, ἄνωθεν τοῦ Πνεύματος
ἐλλαμψιν.

Ῥευστῶν ἀπάντων παρίδων τὸ ἄστατον, καὶ
παροσάμενος, τῆς ἐμπαθοῦς ὕλης, Πέτρε τὸ ἐπίκηρον,
καὶ μόνον τῷ Κυρίῳ σου, προσλαλῶν ἀνενδότως,
ἐφέσεως οὐ διήμαρτες, ἄφθαρτα φθαρτοῖς
ἀλλαξάμενος.

Χριστοῦ τῷ νόμῳ γεγονῶς πειθόμενος, τὸν
ἐλαφρότατον, ἐξ ἀπαλῶν ἥρας, τῶν ὀνύχων Ὅσιε,
ζυγὸν τὸν ἐπαυχένιον, σεαυτὸν προσένεγκας, τῷ
Κτίσαντι θῦμα τέλειον· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίου.

Ἵνα τὸν πάλαι τῇ ἀπάτῃ ρεύσαντα, καὶ ἀποκλίναντα, καὶ πρὸς φθορὰν ὅλον, νενευκότα ἄνθρωπον, ὁ λόγος ἀνακτήσῃται, ἐξ ἀγνῶν Σου λαγόνων, τὴν σάρκα Κόρη ἐνδύεται, μείνας ὥσπερ ἦν ὁ φιλάνθρωπος.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, προσεπερείσας τοὺς πόδας, ἀκλινῆς τις ἐμβολεὺς τῶν θαυμάτων, τῷ σοφῷ λογιστικῷ, διέμεινας μακάριε· τὴν γὰρ ψυχὴν οἰκείαν, οὐκ ἐπὶ ψάμμων δεδόμηκας.

Ῥώμη τοῦ κρείττονος σοφέ, τὸ χεῖρον καταπαλαίσας, καὶ κριτῆς οὐκ ἀγενῆς δεδειγμένος, κατεδίκασας σφοδρῶς, τὰ πάθη καὶ ἐξώρισας, ψυχῆς ἐκ τῆς ἰδίας, ἀπαλείψας τοὺς τύπους αὐτῆς.

Ἡ κατὰ μέρος ἀρετὴ, τῇ γενικῶς ἐκτεθεῖσα, καὶ θυγάτηρ ὡς μητρὶ ἐπομένη, τῆς ψυχῆς σου τὸ εὐθές, ἐδήλωσε μακάριε· διὸ τῆς τοῦ ποιμαίνει, Πάτερ φροντίδος ἡξίωσαι.

Θεοτοκίου.

Ἀνασκευάσαι βουληθεῖς, τὴν συντριβεῖσαν εἰκόνα, καὶ τοῖς κάτω ἐπιγράψαι μητέρα, ἐπ' ἐσχάτων ἀληθῶς, ἐκ Σοῦ προῆλθεν ἄκραντε, ἐκ Σῶν ἀγνῶν λαγόνων, σάρκα φορέσας ὁ εὖσπλαγχνος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἀπὸ βρέφους Κυρίῳ ἀνατεθείς, τὸν ζυγὸν ὑπεισέδυσ τὸν ἐλαφρόν, καὶ σάρκα ἐδάμασας, ἐγκρατεία

μακάριε, καὶ σαυτὸν τελέσας, τοῦ Πνεύματος
τέμενος, θεωρία καὶ πράξει, τὸν βίον ἐκόσμησας,
ἔχων καὶ τὸν λόγον, συνεργοῦντα τῷ τρόπῳ· σοφία γὰρ
ἔρρει σου, ἐκ χειλέων ὡς νάματα· Ἱεράρχα
θεόπνευστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
παισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ὠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Θῦμα δεκτόν, ὅλον σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ
Κυρίῳ, ὅλην σου τὴν ἔφεςιν, ἀρνητικῶς, Πέτρε πρὸς
Αὐτόν, καὶ τὴν τοῦ σαρκίου, προσπάθειαν
ἀπωσάμενος, νηστεία σου τὸν βίον, χαμευνία καὶ
στάσει, καὶ θανάτου μελέτη φραζάμενος.

Ἐξω σαρκός, καὶ τὸ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τῷ
ὄντι, μύσας τὰς αἰσθήσεις σου, βίον ἀσώματον
ἀληθῶς, Πάτερ ἀνεδείξω, τῷ σήνει τούτων
βαρούμενον· οὐδὲν γὰρ τῶν τοῦ νέφους, σὲ
προσκάλυμμα Πέτρε, ἀμιλλᾶσθαι τοῖς ἄνω
κεκώλυκεν.

Ὁ τοὺς νεφρούς, καὶ τὰς καρδίας ἐτάζων Θεός, τῇ
ψυχῇ σου, βλέπων τὸ ἀθόλωτον, σώματος δέ, σοῦ τὸ
καθαρόν, ἀρχιερωσύνη, καὶ προεδρία τετίμηκεν· διὸ
καὶ Ἐπισκόπων, ἐν καθέδρᾳ καθήσας, τὸν λαὸν τοῦ
Κυρίου ἐποίμανας.

Θεοτοκίον.

Ἴδε τῆς Σῆς, κληρονομίας τὸ σχοίνισμα, Θεοτόκε, ἄρδην καλυπτόμενον, βαρβαρικῆς ὑπὸ δεξιᾶς, ξίφει τομωτάτῳ, ἐλεεινῶς θεριζόμενον, καὶ στήσον τὴν τοσαύτην, τῆς ὁρμῆς καταιγίδα· ἀπειρήκαμεν γὰρ ταῖς κακώσεσιν.

Ῥδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὁ Μωσῆς ἐν τῷ ὄρει, γνόφῳ καὶ θυέλλῃ ποτὲ σκιαζόμενος, τὸν σκιώδη νόμον, ἐν πλαξὶ ταῖς λιθίναις ἐδέχετο, ἀλλ' αὐτὸς ἀδιαλείπτως, τοῖς ἱεροῖς καθυπεισδύνων, μυστηρίων φρικτῶν ἐνεπίπλασο.

Μεμυσταγωγημένος, Πέτρε τὰ ἀπόρρητα καὶ ἀνεξερεύνητα, αὐτεμυσταγώγεις, ὃν ἐκτήσω λαὸν περιούσιον, ἁμαρτίας πάσης, ἀπέχεσθαι τρανῶς προτρέπων, ἀπειλὴν τοῦ Θεοῦ ὅπως φύγωσι.

Ἐπιβλέπων συνήθως, Κύριος ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὸν κλῆρον αὐτοῦ, τὸν εὐθὺν καὶ πρᾶον, ἀόργητον καὶ καθαρώτατον, δεδωκὼς σὲ μάκαρ, τοῖς ἑαυτοῦ λαοῖς ποιμένα, τὴν καρδίαν ἐκάστου ρυθμίζοντα.

Θεοτοκίον.

Γεννηθῆναι θελήσας, ἐκ καθαρωτάτης Παρθένου ὁ Κύριος, τὴν ἀγνὴν Μητέρα, ἀνωτάτην ἀπάσης τῆς κτίσεως, εὐρηκὼς ἐκ ταύτης, τὸ καθ' ἡμᾶς εἵληφας ὅλον, τὸ πεσὸν καὶ φθαρὲν ἀνορθούμενος.

Ἦδὴ σι'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀνάλωτον συντηρῶν, τὸ τῆς καρδίας σου φρούριον, τὸ τῆς ψυχῆς τριμερές, καλῶς περιέφραξας, τοὺς κατεπεμβαίνοντας, λογισμοὺς ἀστάτους, ἐντοξεύων τοῖς βελτίοσι.

Νοήσας σου τὸ στερρόν, τῆς διανοίας ὁ δόλιος, πολλάκις σοὶ προσβαλὼν, αἰσchrῶς ἀνατέτραπτα, ὁσάκις τε ὥρμησεν, ὅλως ἀνετράπη, προσευχῇ σου καὶ διόλωλε.

Πολλῶν ἐγκύμων φανείς, σοφῶν ῥημάτων μακάριε, ἀπέτεκες τὴν καλήν, ὠδῖνα τῶν λόγων σου, ῥητοτεύων Ἄγιε, πολυστίχοις βίβλοις, τῶν Μαρτύρων τὰ παλαίσματα.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλειπον ἀληθῶς, ἀπὸ ἰσχύος χειρός Σου Χριστέ, ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ, τὰς μάστιγας δέομαι, Μητέρα προβάλλομαι, τὴν Σὴν εἰς πρεσβείαν, μὴ ἀπώσῃ τὸν οἰκέτην Σου.

Κουτάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ θεῖον Πέτρον, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωσφόρον λαμπτήρα, τὸν ὁμοούσιον τὸν λόγον Πατρὶ κηρύξαντα, ἐν μέσῳ πολλῶν τρανώτατα, καὶ τὸν θρόνον κοσμήσαντα, λαμπρῶς τὴν τῶν Ἀργείων, χάριν τε κομισάμενον, ἰαμάτων πλουσίαν ἐκ Θεοῦ, συμφώνως τοῦτον, ὑμνήσωμεν ἅπαντες.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ μυστολέκτης τοῦ Θεοῦ ἀρρήτων μυστηρίων,
 Ἀπόστολος ὡς ὁ μέγας Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ
 πόρρωθεν προέβλεπε, καὶ τὸ μέλλον προέγραφε, τὸν
 ἄξιον πρέφησε τῆς πόλεως Ἀργείων, τοιοῦτος ὑμῖν
 φάσκων, ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος καὶ ἄκακος,
 δίκαιος καὶ ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν
 ἁμαρτωλῶν, καὶ ἠνωμένος τῷ πνεύματι, ταῖς ἄνω
 οὐρανίαις Δυνάμεσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν, εἰς τὴν
 εἴσοδον τῶν Ἁγίων παρίσταται ἀεί, καὶ χάριν εὐρεῖν,
 καὶ εὐκαιρον βοήθειαν. Αὐτὸν οὖν χρεωστικῶς
 ἀνευφημοῦντες, ὡς χάριν ἐκ Θεοῦ λαβόντα,
 συμφώνως τοῦτον, ὑμνήσωμεν ἅπαντες.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πέτρου τοῦ
 σημειοφόρου, Ἐπισκόπου Ἄργους.

Ρίψας τὸν ἐχθρὸν ἐνθεν ἀτρώτῳ βίῳ·

Ζωσιτῆρα νίκης ζῶν ἢ θανὼν Πέτρε.

Πέτρος ἐν τριτάτῃ ἀνεβήσατο εἰς θεῖον ἄστν.

Ψδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῦ δι' οἶκτον ἀφθόνως καὶ κόσμον ἐλέῳ σώσαντος
 Πέτρε Ὅσιε, μιμούμενος τοὺς τρόπους, ἐξέχεας
 πλουσίως, τοῖς αἰτοῦσι τὸν ἔλεον, ὁ τῶν Πατέρων
 ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥημάτων ἐνεργεῖα ὡς Ἡλίας ἀλεύρῳ θεραπεύων τὴν
 ἔνδειαν, παμμάκαρ δεοένοις, ἐπῆρκεσας ἀφθόνως,

καὶ κραυγάζοντας ἔδειξας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐκ ἐξέλειπας Πάτερ ἐκ τῶν διαρπαζόντων ρύεσθαι πένητα, ἐλέγχων τοὺς ἀδίκους, τὴν γνώμην ἀναστέλλων, εἰς κακίαν τὴν πρόχειρον, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεκρὰν ὥσπερ τὴν κόρην ἀπὸ πνεύματος πάτερ δηχθεῖσαν τοῦ πονηροῦ, εὐχῇ συντονωτάτῃ, ἐλαίῳ ὑπαλείψας, δεινῶν ἔλυσας ψάλλουσαν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίου.

Ἐπ' ἐμέ Σου τὸν πλοῦτον τὸν τῆς φιланθρωπίας κενώσασα ἄκραντε, ὁρῶσα συμφοραῖς με, διόλου βεβλημένον, καὶ πρὸς γῆν ἀποκλίνατα, μή με παρόψη ἀγνή, τὸν πεποιθότα εἰς Σέ.

Ὠδὴ η' . Ἑπταπλασίως κάμινον.

Εὐλου ζωῆς μετέσχηκας, τὴν φθορὰν βδελυζάμενος, καὶ πρὸς ἀφθαρσίαν, διαβὰς μακάριε, μὴ δ' ὅλως μετάφθορος, ταῖς ἡδοναῖς Πάτερ γεγωνῶς, μόνην περιφέρων, τὴν σκιὰν τοῦ σαρκίου, οὐκ ἔζης γὰρ τῷ κόσμῳ, ἀλλ' αὐτῷ τῷ Σωτῆρι, βοῶν ὑπερυψοῦτε, λαὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπολυθεὶς τοῦ σώματος, φωταυγὴς ὥσπερ ἥλιος, λάμπων τῷ προσώπῳ, ὥφθης τρισμακάριε, φωτὶ λαμπρυνόμενος, Ἡλίου Πάτερ τοῦ νοητοῦ, καὶ γὰρ τοῦ φωτός, ὄντως υἱὸς ἀνεδείχθης· διὸ καὶ ἐνεργείας,

ἐπέτυχες ἀφθόνως, ὥσπερ ἀχλὺν διώκειν, τὰς νόσους τῶν καμνόντων.

Τυραννουμένοις Ἁγίε, καὶ ποικίλαις κακώσεσι, κατατρυχομένοις, ῥύστης ἐτοιμότατος, ἐδείχθης τρανώτατα, τῆς δυναστείας τῶν δυσσεβῶν, τούτους ἐκλυτρῶν, κἀκείνους καταπλήττων· διὸ ὑμνολογοῦμεν, Τριάδα τὴν Ἁγίαν, θερμὸν ἢ σε προστάτην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Θεοτοκίου.

Μόνη Θεὸν ἐγέννησας, Παρθενομήτοε ἄκραντε, μόνη διαδραῖσα, ὅρους τοὺς τῆς φύσεως, παρθένος γὰρ ἔμεινας, ὡς πρὸ τοῦ τόκου πανῦμνητε, τῇ ὑπερφυεῖ, καὶ ὑπὲρ νοῦν Σῇ λοχεΐα· διὸ Σε εὐλογοῦμεν, χεῖλεσι καὶ καρδίᾳ, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἐδέξω τῶν καμάτων τὰς ἀμοιβάς, ὀφθαλμὸς ἃ οὐκ εἶδε καὶ οὖς ἀληθῶς, Πέτρε σοφέ, ἃ οὐκ ἐνωτίσθη, καὶ ἐπὶ νοῦν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβησαν, ὅσα προητοίμασε τοῖς αὐτῶν, ἐξ ὅλης ἀγαπῶσι, ψυχῆς ὡς παντεπόπτῃς, Ὃν ἐκ καρδία ζέπεόθησας.

Λαμπρά σου τὰ βραβεῖα καὶ εὐκλεῆ, θεραπεύει γὰρ πάθη ἀνίατα, καὶ μαρτυρεῖ, δαίμων πολυχρόνιος ἐκβληθεὶς, ἡ δὲ τὴν χεῖρα ἔχουσα, τὴν ἐξηραμένην καὶ σκολιάν, ἀπέλαβεν ὃ Πάτερ, ὁμοίαν τῇ ἐτέρᾳ, τῇ προσεγγίσει τῶν λειψάνων σου.

Πολλαὶ τῶν ἀναρρύσεων αἱ τιμαί, καὶ μακάριος εἶ
καὶ καλῶς σοι ἔσται, ὅστις ζωῆς, τῆς νῦν ἀνωτάτω
κατατρυφᾷς, ἀλλ' ἴδε συνηγμένα σου, τῇ σορῶ τὰ
τέκνα τῇ εὐκλεεῖ, ζητοῦντα τὸν Πατέρα, δακρύοις
λελουμένα, τῇ μεταβάσει ὀλολύζοντα.

Θεοτοκίου.

Ὡς ἥλιος ὑπάρχουσα νοητός, τὴν ψυχὴν μου
Παρθένε καταύγασον, τὸ ζοφερόν νέφος διεστῶσα τῶν
λυπηρῶν, ἀπενεκρώθην ὅλος γάρ, τῇ τῆς ἀθυμίας
ὑπερβολῇ, δεινῆς αἰχμαλωσίας, ρῦσαί με Θεοτόκε,
τῶν θλιβομένων παραμύθιον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ ιεράρχην ἅπαντες, τὸν
πρόεδρον τῶν Ἀργείων, Πέτρον ἀνευφημοῦμεν, τὸν
σῖτον γὰρ διένειμας, καὶ σὸν λαὸν ἐκόρεσας, καὶ
ιαμάτων τὴν χάριν, πλουσίαν Πάτερ ἐδέξω, ποιμὴν
πολλῶν γὰρ ἐγένου, Πέτρε Πατέρων ἀκρότης.

Καὶ τὸ τῆς ἐορτῆς.

Αἶνοι. Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις, πνευματικοῖς ἄσμασιν, καταστέψωμεν τὸν
ιεράρχην, τὸ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ὄργανον, καὶ
φωτοειδέστατον ἄγαλμα, ἀρετῆς ἀπάσης τε κανόνα,
τὸν λόγον διαφανῆ καὶ διαπρύσιον, τὸν βίον εἰλικρινῆ
καὶ διαβόητον, τὴν τῶν δογμάτων κρηπίδα, τῶν
θαυμάτων ἄβυσσον, δι' ὧν Χριστὸς ὁ Θεὸς πιστοὺς

κατεπλούτισεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος. *(Δίς)*

Ποίοις, σὲ λογικοῖς χεῖλεσιν, ἀνυμνήσωμεν Πέτρε ἀξίως, τὸν οὐρανοβάμονα ἔρωτα, ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ πνεύματος, ἄνδρα ἐπὶ γῆς Ἄγγελον ὄντα, τὸν ὄρον ἱερωσύνης ἀκριβέστατον, τῶν θείων κατορθωμάτων τὴν τελείωσιν, τὸν ποταμὸν τῆς σοφίας, τῶν θαυμάτων ἄβυσσον, δι' ἧς ἱαμάτων πηγὰς, τοῖς πᾶσι χαρίζεται, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Τίμα, σοὶ τῶν ἐπῶν τὰ ἄσματα, προσκομίσωμεν Πέτρε θεόφρων, τῷ τῆς θεωρίας καὶ πράξεως, ὄντως ἀκροβάμονι φύλακι, καὶ ῥευστῶν ἀπάντων ὑπερόπτη, τῷ χάριν διδασκαλίας πᾶσι βρῦοντι, ἱερὸν θαυμάτων τὸ θησαύρισμα; Μεθ' ὧν σε Χριστὸς κατέστεψεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Θεία χάρις ἐπηώρηστο, ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων σου, ἡ γῆ ἅπασα καταγλαῖζεται, σήμερον εὐφραινομένη καὶ χαίρουσα· διὸ καὶ εἰς ὁσμὴν μύρων σου δραμούμεθα, καὶ τῶν θαυμάτων, νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρρῦόμενοι· ἀρχιερεὺ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

